ADA KARVELYTĖ

GYVENIMAS MANO, TAI SAPNAS.

Gyvenimas mano, tai sapnas,
Sapnuotas alyvų pavėsy...
Gyvenimą savo mažytį,
Į liūdesį tavo sudėsiu...

Gyventi apsvaigus norėčiau,
Tavo žodžių kuždėjime...
Gyvenimas mano, tai paukščiai, —
Tai upių tekėjimas...

Gyvenimą savo mažytį,
Į liūdesį tavo sudėsiu...
Gyvenimas mano, tai sapnas,
Sapnuotas alyvų pavėsy...

LAIMA ŠVĖGŽDAITĖ

MOTULĖS RAUDA

Buvo jie trys,
Jau nėra nei vieno
Tik pilki šešėliai,
Suraityti iš plieno.

Ten trys kryžiai
Stovi ant kapo,
Ten trys broliai
Partizanais tapo.

Matos, kad pušys —
Suklaupusios meldžias,
O šaltas vėjas
Į langą vis beldžias.

Girdisi, kaip eglė
Palinkusi ošia,
Girdisi, kaip rauda
Motulė kapuose.

JANINA NARŪNĖ

PAVASARIS KAIME

Ak, kaip žalia,
Ak, kaip žalia, —
Šypsos kiekviena šakelė!
Ir krūtinėj mano
Tyras džiaugsmas kelias,
Kai pavasarėlis
Švyti žalias, žalias...

O. ŠABLAUSKIENĖ — ŠIMTMEČIO ROŽĖ

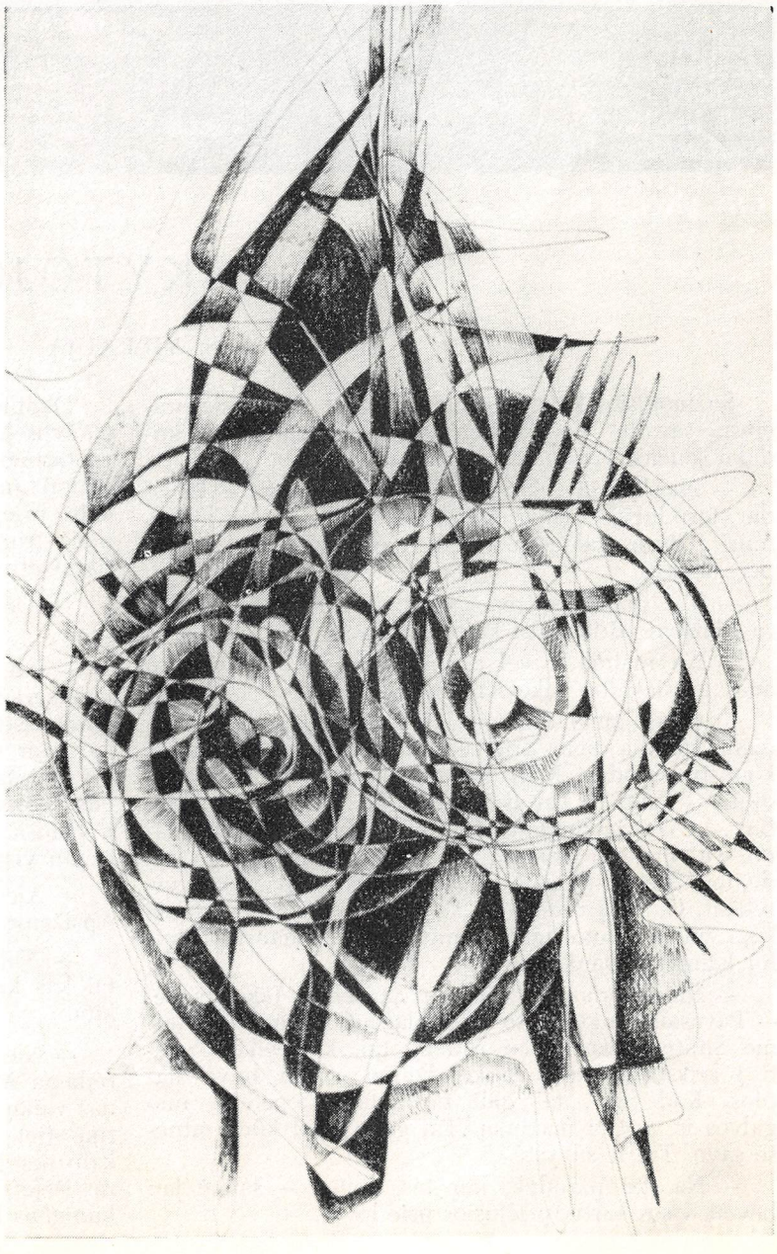

GĖLIŲ
PARDAVĖJA

NUOTR.
A. SUTKAUS

LANKYTOJOS

S. VILKAUJA

Sužinojusios kaimynų moterys, kad Daniliuos praėjusią savaitę "pečius sugriuvo", sugužėjo, kaip kudakuojančios vištos, pasižiūrėti naujagimio.

— Na, kad tave kur galas! Nė nežinojom! — šaukė dar tarpduryje senoji Klimienė, viena ranka atsirėmusi į durų staktą, o kita keldama savo šlubą koją per slenkstį.

— Tai dabar tu man šitaip sugalvok! — pridūrė Blažienė, išdžiūvusi kaip skiedra.

— Na matai! Ir vėl sūnų susigriebei! — perkirto anas garsiakalbė Jakevičių marti.

— O aš, žinai, tai jau lyg ką ir nujaučiau. Atsimeni, kai aną dieną prie tvoros paprašiau kelis daigus kopūstų rasodos. Man ten reikėjo galuose dar atsodinti... Taigi... Tai aš ir galvooju... Jau čia, turbūt, bus... Ale tai kur tau. Gal apie bulviakasį. O ji, matai, va, mojaus mėnesio vidury, pačiame vyšnių žydėjime. Ale tai ir gerai pavasarį. Bus lengviau su vystyklais. O, va, į rudenį tai šlapia ir nedžiūsta, — tauškėjo žinoma savo ilgais pamokslais artimiausia Danilių kaimynė Daukšienė.

— Naje geriau! — perkirto ją senoji Jakevičienė. — Pavasarį lengviau su vystyklais! O, žiūrėk, kai gimė Šmitų vaikas vėlai rudenį, tai, kai reikėjo vežti į krikštą, palutės lauke džiūvo ir dar buvo šlapios. Kad nori, tai gali nusirišusi skepetaitę nuo galvos ir vystyti mažiuką. Tai gerai, kad kūma atnešė savo. Tai ir suvystė.

— Na, tai parodyk, kur tas sūnus! — šaukė jau beveik visos kartu, priėjusios prie lovos.

Danilienė visa sušilusi, įraudusiais veidais, laiminga šypsojosi, klausydama savo kaimynių tauškėjimų ir protarpiais pasižiūrėdama į miegantį priegalvyje naujagimį. Jau trečia diena ji sėdėjo lovoje, atsirėmusi į kelis priegalvius. Ji buvo apsivilkusi naujais marškiniais, trumpom rankovėm ir apsiūtom mezginėliais. Ji tikrai atrodė, kaip jaunamartė.

— Ale tai gražus berniukas! — nustebo senoji Kairienė.

— Na, tai jau ir nušnekėjai! O kuris gi Danilų vaikų negražus? Visi juk gražūs. Tik pasižiūrėk į tą, va, gimnazistą. Ar negražus? Vyras kaip nulietas. O mergaitės ir visos gražios. Tokios ilgakasės, kad dar reikia paieškoti. Juk visos pavydi joms tų plauku, kai eina poromis, barstydamos gėles bažnyčioje. Juk visi ir klausia, kieno tos mergaitės tokiais ilgais plaukais? — jau visai rimtai postringavo Senkuvienė.

— Ale gerai, kad berniukas. Kas iš tų mergiščių! Apsiženys ir tiek, — pritarė viena.

— Naje! Ir aš sakau, kas iš tų mergiščių. Berniukas tai kas kita. Juk reikia Lietuvai kareivių, — pridūrė kita.

— Na jau šitas kiba bus kunigėlis, — šypsojosi žiūrėdama Akelienė, kuri labai norėjo, kad jos nors vienas vaikų eitų į gimnaziją, o paskui į kunigų seminariją. Bet ką tu jiems padarysi? Juodu padarė taip, kaip norėjo: vienas pradėjo dirbti kooperatyve, o antras išėjo į policininkus. Gyvena neblogai. Ale vis vien kunigėlis būtų buvę garbė visai giminei.